Τα Ζώα, η Σκλαβιά και το Ολοκαύτωμα

του Charles Patterson

Από που προέρχονται όλοι οι πόλεμοι, ο ρατσισμός, η τρομοκρατία, η βία και η σκληρότητα που είναι τόσο ενδημικά φαινόμενα στον ανθρώπινο πολιτισμό; Γιατί οι άνθρωποι εκμεταλλεύονται και σφαγιάζουν ο ένας τον άλλον τόσο τακτικά; Γιατί είναι το είδος μας τόσο επιρρεπές στη βία; Για να απαντήσουμε αυτές τις ερωτήσεις θα κάναμε καλά να σκεφτούμε την εκμετάλλευση και τη σφαγή ζώων από εμάς και την επίδρασή τους στον ανθρώπινο πολιτισμό. Θα μπορούσε να ισχύει πως καταπιέζουμε και σκοτώνουμε ο ένας τον άλλον τόσο εύκολα επειδή η κακοποίηση και η σφαγή των ζώων από εμάς μας έχουν απευαισθητοποιήσει στα δεινά και το θάνατο των άλλων;

Η «εξημέρωση» των ζώων – η εκμετάλλευση των κατσικιών, των προβάτων, των βοοειδών και άλλων ζώων για το κρέας, το γάλα, τις δορές και την εργασία τους που άρχισαν στην Εγγύς Ανατολή περίπου 11.000 χρόνια πριν – άλλαξαν ιστορία της ανθρωπότητας. Στις πρώτες κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών υπήρχε κάποια αίσθηση συγγένειας μεταξύ ανθρώπων και ζώων, που απεικονίστηκε με τον τοτεμισμό και τους μύθους που απεικόνιζαν τα ζώα, ή τα πλάσματα μισά ζώα και μισά ανθρώπους, ως δημιουργούς και προγόνους της ανθρώπινης φυλής. Εντούτοις, η ανθρωπότητα πέρασε το Ρουβίκωνα όταν οι βοσκοί και οι κτηνοτρόφοι της Εγγύς Ανατολής άρχισαν να ευνουχίζουν, να δένουν για να περιορίσουν και να μαρκάρουν αιχμάλωτα ζώα για να ελέγξουν την κινητικότητα, τη διατροφή, την αύξηση και την αναπαραγωγική ζωή τους. Για να κρατηθούν συναισθηματικά σε απόσταση από τη σκληρότητα που επέβαλαν, υιοθέτησαν μηχανισμούς αποσύνδεσης, αιτιολόγησης, άρνησης και ευφημισμού, και στην πορεία έγιναν μια σκληρότερη, πιο άσπλαχνο κατάσταση.

Το 1917 ο Ζίγκμουντ Φρόιντ έβαλε το ζήτημα σε προοπτική όταν έγραψε: «Κατά τη διάρκεια της ανάπτυξής του προς τον πολιτισμό ο άνθρωπος απέκτησε μια εξουσιαστική θέση πάνω στα φιλικά προς αυτόν πλάσματα στο ζωικό βασίλειο. Χωρίς να αρκείται αυτή την υπεροχή, εντούτοις, άρχισε να τοποθετεί έναν κόλπο ανάμεσα στη φύση του και τη δική τους. Αρνήθηκε την κατοχή λόγου σε αυτά, και στον ίδιο απέδωσε μια αθάνατη ψυχή, και αξίωσε μια θεία κάθοδο που του επέτρεψε να εκμηδενίσει το δεσμό της κοινότητας ανάμεσα σε αυτόν και το ζωικό βασίλειο.»

Η κυριαρχία, ο έλεγχος και ο χειρισμός που χαρακτηρίζει τον τρόπο που οι άνθρωποι μεταχειρίζονται τα ζώα που βρίσκονται υπό τον έλεγχό τους, έχουν θέσει τον τόνο και έχουν χρησιμεύσει ως ένα μοντέλο για τον τρόπο που οι άνθρωποι μεταχειρίζονται ο ένας τον άλλον. Η υποδούλωση/εξημέρωση των ζώων προετοίμασε το έδαφος για την ανθρώπινη δουλεία. Όπως ο Karl Jacoby γράφει, η δουλεία ήταν «κατά λίγο περισσότερο η επέκταση της εξημέρωσης στους ανθρώπους».

Στους πρώτους πολιτισμούς που προέκυψαν στις κοιλάδες των ποταμών της αρχαίας Αιγύπτου, της Μεσοποταμίας, της Ινδίας και της Κίνας, η εκμετάλλευση των ζώων για τρόφιμα, γάλα, δορές και εργασία, ήταν τόσο σταθερά καθιερωμένη που αυτοί οι πολιτισμοί καθαγίασαν την αντίληψη ότι τα ζώα υπήρχαν απλώς για το όφελός τους. Αυτό επέτρεψε στους ανθρώπους να τα χρησιμοποιούν, να τα κακοποιούν και να τα σκοτώνουν με συνολική ατιμωρησία. Οδήγησε επίσης τους ανθρώπους να τοποθετήσουν άλλους ανθρώπους – αιχμαλώτους, εχθρούς, ξένους και εκείνοι που ήταν διαφορετικοί ή τους ήταν αντιπαθητικοί – στην άλλη πλευρά αυτής της μεγάλης διαίρεσης όπου δυσφημήθηκαν ως «κτήνη», «χοίροι», «σκυλιά», «πίθηκοι», «αρουραίοι» και «παράσιτα». Ο προσδιορισμός άλλων ανθρώπων ως ζώα ήταν πάντα μια δυσοίωνη ανάπτυξη επειδή τους έκανε άξιους προς ταπείνωση, εκμετάλλευση και δολοφονία. Όπως Leo Kuper γράφει στο *Genocide: Its Political Use in the Twentieth Century*, «ο κόσμος των ζώων είναι μια ιδιαίτερα εύφορη πηγή μεταφορών απανθρωποποίησης».

Από το Σφαγείο στο Στρατόπεδο Θανάτου

Η σχέση της εκμετάλλευσης των ζώων με το ολοκαύτωμα είναι λιγότερο προφανής από ότι είναι στην περίπτωση της σκλαβιάς, αλλά υπάρχει μια σύνδεση όπως και να 'χει. Πάρτε την περίπτωση Henry Ford, του οποίου ο αντίκτυπος τον 20ό αιώνα άρχισε, μιλώντας μεταφορικά, σε ένα αμερικανικό σφαγείο και τελείωσε στο Άουσβιτς.

Στην αυτοβιογραφία του, *My Life and Work* (1922), ο Ford αποκάλυψε ότι η έμπνευσή του για τη γραμμή παραγωγής προήλθε από μια επίσκεψη που έκανε ως νέος άνδρας σε ένα σφαγείο του Σικάγο. «Πιστεύω ότι αυτό ήταν η πρώτη κινούμενη γραμμή που εγκαταστάθηκε ποτέ. Η ιδέα [της γραμμής παραγωγής] προήλθε κατά ένα γενικό τρόπο από τους υπερυψωμένους τρολείς που οι συσκευαστές του Σικάγο χρησιμοποιούν στην επεξεργασία των βοοειδών.» Μια δημοσίευση της Swift and Company εκείνο τον καιρό περιέγραψε την αρχή της κατανομής της εργασίας που τόσο εντυπωσίασε τον Ford: «Τα σφαγμένα ζώα, με το κρεμάμενο κεφάλι προς τα κάτω από μια κινούμενη αλυσίδα, ή ο μεταφορέας, περνάνε από εργάτη σε εργάτη, κάθε ένας από τους οποίους εκτελεί κάποιο ιδιαίτερο βήμα στη διαδικασία.» Ήταν μόνο ένα βήμα μακρυά η βιομηχανοποιημένη σφαγή των ζώων από τη συνεχή μαζική δολοφονία των ανθρώπων. Στη νουβέλα του J. M. Coetzee, *The lives of Animals,* η πρωταγωνίστρια Elizabeth Costello λέει στο ακροατήριό της: «Το Σικάγο μας έδειξε το δρόμο: ήταν από τις μάντρες του Σικάγο που οι Ναζί έμαθαν πώς να επεξεργάζονται πτώματα.»

Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν γνωρίζουν τον πρωταρχικό ρόλο του σφαγείου στην ιστορία της αμερικανικής βιομηχανίας. «Οι ιστορικοί έχουν στερήσει τους συσκευαστές από το νόμιμο τίτλο τους, των πρωτοπόρων μαζικής παραγωγής,» γράφει ο James Barrett στη μελέτη του για τους εργαζόμενους στα συσκευαστήρια του Σικάγο στις αρχές της δεκαετίας του 20ου αιώνα, «γιατί δεν ήταν ο Henry Ford αλλά ο Gustavus Swift και ο Philip Armour που ανέπτυξαν την τεχνική της γραμμής παραγωγής που συνεχίζει να συμβολίζει την ορθολογική οργάνωση της δουλειάς».

Ο Henry Ford, που εντυπωσιάστηκε πολύ από τον αποτελεσματικό τρόπο που οι συσκευαστές κρέατος θανάτωναν και αποσυναρμολογούσαν τα ζώα στο Σικάγο, είχε τη δική του μοναδική συνεισφορά στη σφαγή των ανθρώπων στην Ευρώπη. Όχι μόνο ανέπτυξε τη μέθοδο της γραμμής παραγωγής που οι Γερμανοί χρησιμοποίησαν για να σκοτώσουν Εβραίους, αλλά προώθησε επίσης μια κακοήθη αντισημιτική εκστρατεία που βοήθησε στο να συμβεί το Ολοκαύτωμα.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1920 η εβδομαδιαία εφημερίδα του Ford, η *Dearborn Independent*, δημοσίευσε μια σειρά άρθρων βασισμένα στο κείμενο του *Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών*, μια αντισημιτική προκήρυξη που κυκλοφορούσε στην Ευρώπη. Ο Ford δημοσίευσε μια συλλογή άρθρων σε μέγεθος βιβλίου με τον τίτλο *Ο Διεθνής Εβραίος*, η οποία μεταφράστηκε στις περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες και διαδόθηκε ευρέως από αντισημίτες, ηγέτης των οποίων ήταν ο Γερμανός εκδότης Theodor Fritsch, ένας πρώιμος υποστηρικτής του Χίτλερ. Χάρη σε μια καλά χρηματοδοτούμενη διαφημιστική εκστρατεία και το γόητρο του ονόματος του Ford, Ο *Διεθνής Εβραίος* είχε σημαντική επιτυχία, τόσο εσωτερικά όσο και διεθνώς.

Ο *Διεθνής Εβραίος* βρήκε το πιο δεκτικό ακροατήριό του στη Γερμανία όπου ήταν γνωστό ως *Ο Αιώνιος Εβραίος*. Ο Ford ήταν πάρα πολύ δημοφιλής στη Γερμανία. Όταν η αυτοβιογραφία του βγήκε προς πώληση εκεί, έγινε αμέσως το νούμερο ένα σε πωλήσεις στη χώρα. Στις αρχές της δεκαετίας του 1920 *Ο Αιώνιος Εβραίος* έγινε γρήγορα η Βίβλος του γερμανικού αντισημιτισμού, με τον εκδοτικό οίκο του Fritsch που τυπώνει έξι εκδόσεις μεταξύ 1920 και 1922.

Αφότου το βιβλίο του Ford επήλθε στην προσοχή του Χίτλερ στο Μόναχο, χρησιμοποίησε μια μικρότερη έκδοσή του από την στο ναζιστικό πόλεμο προπαγάνδας ενάντια στους Εβραίους της Γερμανίας. Το 1923 ένας ανταποκριτής της Chicago Tribune στη Γερμανία ανέφερε ότι η οργάνωση του Χίτλερ στο Μόναχο «απέστελλε τα βιβλία του κ. Ford με φορτηγά». Ο Baldur von Schirach, ηγέτης του κινήματος νεολαίας του Χίτλερ και γιος αριστοκράτη Γερμανού πατέρα και Αμερικανής μητέρας, είπε στη μεταπολεμική δίκη της Νυρεμβέργης για τα εγκλήματα πολέμου ότι έγινε ένας πεπεισμένο αντισημίτης στην ηλικία των δεκαεπτά αφού διάβασε το *Ο Αιώνιος Εβραίος*. «Δεν έχετε ιδέα τι μεγάλη επιρροή αυτό το βιβλίο είχε στη σκέψη της γερμανική νεολαίας. Η νεώτερη γενιά έβλεπε με φθόνο τα σύμβολα της επιτυχίας και της ευημερίας όπως ο Henry Ford, και εάν αυτός είπε πως οι Εβραίοι πρέπει να κατηγορήσουν, φυσιολογικά τον πιστέψαμε.»

Ο Χίτλερ θεωρούσε τον Ford συνάδελφος εν όπλοις και είχε ένα κανονικού μεγέθους πορτρέτο του στον τοίχο στο γραφείο του στο Μόναχο. Το 1923 όταν άκουσε ο Χίτλερ ότι ο Ford ίσως κατέβει για Πρόεδρος των ΗΠΑ, είπε σε έναν Αμερικανό δημοσιογράφο, «Μακάρι να μπορούσα να στείλω μερικά από τα ειδικά στρατεύματά μου στο Σικάγο και σε άλλες μεγάλες αμερικανικές πόλεις να βοηθήσουν στις εκλογές. Βλέπουμε τον Heinrich Ford ως τον ηγέτη του αναπτυσσόμενου φασιστικού κινήματος στην Αμερική. Μόλις μεταφράσαμε και δημοσιεύσαμε τα αντιεβραϊκά άρθρα του. Το βιβλίο κυκλοφορεί κατά εκατομμύρια σε όλη τη Γερμανία.» Ο Χίτλερ εγκωμίασε τον Ford στο *Ο Αγών μου*, ο μόνος Αμερικανός που αναφέρεται. Το 1931, όταν ένας δημοσιογράφος του *Detriot News* ρώτησε τον Χίτλερ τι σήμαινε γι' αυτόν το πορτρέτο του Ford στον τοίχο, ο Χίτλερ είπε, «θεωρώ τον Henry Ford την έμπνευσή μου».

Αν και ο Ford σταμάτησε την Dearborn Independent στα τέλη του 1927 και συμφώνησε να αποσύρει το *Ο Διεθνής Εβραίος* από την αγορά βιβλίων, αντίγραφα του Ο Διεθνής Εβραίος συνέχισαν να κυκλοφορούν σε μεγάλους αριθμούς σε όλη την Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική. Στη ναζιστική Γερμανία η επιρροή του *Ο Αιώνιος Εβραίος* συνέχισε να είναι ισχυρή και μόνιμη, με τους Γερμανούς αντισημίτες να το διαφημίζουν και και να το διανέμουν καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '30, βάζοντας συχνά τα ονόματα του Henry Ford και του Αδόλφου Χίτλερ μαζί στο εξώφυλλο. Μέχρι τα τέλη του 1933, ο Fritsch είχε δημοσιεύσει είκοσι εννέα εκδόσεις, κάθε μια με μια εισαγωγή που εγκωμιάζει το Ford για τη «σπουδαία υπηρεσία» του στην Αμερική και τον κόσμο για τις επιθέσεις του στους Εβραίους.

Το 1938, με ευκαιρία των εβδομηκοστών πέμπτων γενεθλίων του, ο Henry Ford, ο μεγάλος θαυμαστής του αποτελεσματικού τρόπου θανάτωσης και κομματιασμού των ζώων στην Αμερική, δέχτηκε το Μεγαλόσταυρο του Τάγματος του Γερμανικού Αετού, την υψηλότερη τιμή που η ναζιστική Γερμανία μπορούσε να παραχωρήσει σε έναν αλλοδαπό (ο Μουσολίνι ήταν ένας από τους τρεις άλλους αλλοδαπούς που τιμήθηκαν έτσι).

Στις 7 Ιανουαρίου 1942 – ακριβώς ένα μήνα μετά από την ιαπωνική επίθεση στο Περλ Χάρμπορ που έβαλε τις Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο – ο Ford έγραψε μια επιστολή στον Sigmund Livingston, εθνικό πρόεδρο της Anti-Defamation League, στον οποίο εξέφρασε την αποδοκιμασία του μίσους «ενάντια στους Εβραίους ή οποιαδήποτε άλλη φυλετική ή θρησκευτική ομάδα». Έως τότε, οι *Einsatzgruppen* (γερμανικές κινητές φονικές ομάδες) στην Ανατολή είχαν δολοφονήσει ήδη εκατοντάδες χιλιάδες Εβραίων ανδρών, γυναικών και παιδιών, και το πρώτο γερμανικό στρατόπεδο εξολόθρευσης στο Κέλμνο ήταν ήδη σε λειτουργία.

Από την Αναπαραγωγή Ζώων στη Γενοκτονία

Μια άλλη αμερικανική συμβολή στην Τελική Λύση της ναζιστικής Γερμανίας – η ευγονική – είχε τις ρίζες της στην εκμετάλλευση των ζώων. Η αναπαραγωγή εξημερωμένων ζώων – αναπαράγοντας τα πιο επιθυμητά και ευνουχίζοντας και δολοφονώντας τα υπόλοιπα – έγινε το μοντέλο για τις αμερικανικές και γερμανικές προσπάθειες ευγονικής για να αναβαθμίσουν τους πληθυσμούς τους. Η Αμερική άνοιξε το δρόμο όσον αφορά τις αναγκαστικές στειρώσεις, αλλά η ναζιστική Γερμανία έφτασε γρήγορα σε αυτό το επίπεδο και συνέχισε με δολοφονίες με ευθανασία και γενοκτονία.

Η επιθυμία να βελτιωθούν οι κληρονομικές ιδιότητες του ανθρώπινου πληθυσμού είχε τις αρχές της στα 1860 όταν ο Francis Galton, ένας Άγγλος επιστήμονας και ξάδελφος του Κάρολου Δαρβίνου, στράφηκε από τη μετεωρολογία στη μελέτη της κληρονομικότητας (έπλασε τον όρο «ευγονική» το 1881). Μέχρι το τέλος του 19ου αιώνα, οι γενετικές θεωρίες, που κατασκευάστηκαν υποθέτοντας ότι η κληρονομικότητα βασιζόταν σε άκαμπτα γενετικά σχέδια ελάχιστα επηρεασμένα από το κοινωνικό περιβάλλον, εξουσίασαν την επιστημονική σκέψη.

Το κίνημα της ευγονικής στην Αμερική άρχισε με τη δημιουργία της American Breeders' Association (ABA) το 1903. Στο δεύτερο συνέδριο της ABA το 1905, μια σειρά εκθέσεων για τη μεγάλη επιτυχία που επιτεύχθηκε στην εκλεκτική αναπαραγωγή ζώων και φυτών προέτρεψαν τους εκπροσώπους να ρωτήσουν γιατί τέτοιες τεχνικές δεν θα μπορούσαν να εφαρμοστούν στα ανθρώπινα πλάσματα. Η δημιουργία μιας επιτροπής για την Ανθρώπινη Κληρονομικότητα, ή την Ευγονική, στο τρίτο συνέδριο της ABA το 1906 εκτόξευσε το αμερικανικό κίνημα ευγονικής στην Αμερική.

Ο ηγέτης του ήταν ο ερευνητής πουλερικών Charles B. Davenport, ο οποίος δούλεψε ως διευθυντής του Eugenics Record Office (ERO) στο Cold Spring Harbor του Long Island της Νέας Υόρκης. Ο Davenport, ο οποίος περιέγραψε την ευγονική ως την «επιστήμη βελτίωσης της ανθρώπινης φυλής μέσω της καλύτερης αναπαραγωγής», ανυπομονώντας τη στιγμή που μια γυναίκα δε θα δεχόταν πλέον έναν άνδρα «χωρίς να γνωρίζει τη βιολογικό-γενεαλογική του ιστορία» όπως ένας κτηνοτρόφος δεν θα έπαιρνε «ένα γεννήτορα για τα πουλάρια ή τα μοσχάρια του χωρίς να είναι από εκλεκτή καταγωγή». Πίστευε ότι «η πιο προοδευτική επανάσταση στην ιστορία» θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν «το ανθρώπινο ζευγάρωμα μπορούσε να τοποθετηθεί στο ίδιο υψηλό επίπεδο με αυτό της αναπαραγωγής αλόγων». Η στείρωση άρχισε στην Αμερική το 1887, όταν ο επιθεωρητής του Cincinnati Sanitarium δημοσίευσε την πρώτη δημόσια σύσταση για τη στείρωση των εγκληματιών, τόσο ως τιμωρία και ως τρόπο αποτροπής του περαιτέρω εγκλήματος. Οι αρχές χρησιμοποίησαν την ίδια μέθοδο για να στειρώσουν τους αρσενικούς εγκληματίες που οι αγρότες χρησιμοποιούσαν στα αρσενικά ζώα τους που δεν επιλέγονταν για αναπαραγωγή – τον ευνουχισμό. Ο ευνουχισμός ήταν η συνιστώμενη μέθοδος που χρησιμοποιήθηκε για να στειρώσει τους αρσενικούς εγκληματικούς παραβάτες μέχρι 1899, όταν υιοθετήθηκε η αγγειεκτομή επειδή ήταν πρακτικότερη.

Η Ιντιάνα πέρασε τον πρώτο κρατικό νόμο στείρωσης το 1907. Μέχρι το 1930 περισσότερες από τις μισές αμερικανικές πολιτείες πέρασαν νόμους που ενέκριναν τη στείρωση εγκληματιών και διανοητικά άρρωστων ανθρώπων, με την Καλιφόρνια να πρωτοπορεί με περισσότερο από εξήντα τοις εκατό των αναγκαστικών στειρώσεων της χώρας. Μέχρι τη δεκαετία του '30 η υποχρεωτική στείρωση είχε ευρεία υποστήριξη από τις Ηνωμένες Πολιτείες, με προέδρους κολεγίων, κληρικούς, εργαζομένους στον κλάδο της διανοητικής υγείας και διευθυντές σχολείων μεταξύ των ισχυρότερων υποστηρικτών της. Οι Ηνωμένες Πολιτείες έγιναν γρήγορα το μοντέλο για τις άλλες χώρες που ήθελαν να στειρώσουν τους

«ελαττωματικούς» τους. Η Δανία ήταν η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που πέρασε έναν τέτοιο νόμο το 1929, ακολουθούμενος από τη γρήγορη διαδοχή άλλων ευρωπαϊκών εθνών.

Στη Γερμανία, η οποία πέρασε το νόμο στείρωσης έξι μήνες αφότου οι Ναζί ήρθαν στην εξουσία, η ευγονική καθιέρωσε βαθιές ρίζες στους ιατρικούς και επιστημονικούς κύκλους μετά από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Το 1920 δύο σεβαστοί ακαδημαϊκοί – ο Karl Binding, ένας ευρέως δημοσιευμένος νομικός μελετητής, και ο Alfred Hoche, ένας καθηγητής ψυχιατρικής με ειδικότητα στη νευροπαθολογία – δημοσίευσαν το *Die Freigabe der Vernichtung lebensunwerten Lebens (Έγκριση για την Καταστροφή Ζωής Ανάξια Ζωής)*. Σε αυτό υποστήριζαν ότι ο γερμανικός νόμος πρέπει να επιτρέψει την ευσπλαχνική δολοφονία των ασθενών σε ιδρύματα που ήταν lebensunwert («ανάξιοι ζωής») και των οποίων οι ζωές ήταν «χωρίς σκοπό» και φορτίο για τους συγγενείς τους και την κοινωνία. Αρχίζοντας στη δεκαετία του '20, το Ίδρυμα Ροκφέλερ και άλλα αμερικανικά ιδρύματα παρείχαν εκτενή οικονομική ενίσχυση για τις έρευνες ευγονικής στη Γερμανία. Ώσπου να έρθουν οι Ναζί στην εξουσία, περισσότερα από είκοσι ιδρύματα για τη «φυλετική υγιεινή» είχαν ήδη καθιερωθεί στα γερμανικά πανεπιστήμια.

Ο Νόμος για την Αποτροπή της Αναπαραγωγής τους Ανεπαρκείς Απογόνους, που η ναζιστική κυβέρνηση εξέδωσε στις 14 Ιουλίου 1933, απαιτούσε τη στείρωση των ασθενών που πάσχουν από διανοητικές και φυσικές διαταραχές στα κρατικά νοσοκομεία και τις ιδιωτικές κλινικές. Έως τότε, οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν ήδη στειρώσει περισσότερους από 15.000 ανθρώπους, οι περισσότεροι εκ των οποίων ενώ ήταν έγκλειστοι σε φυλακές ή σπίτια για διανοητικά αρρώστους. Οι αμερικανικοί νόμοι για τη στείρωση έκαναν τέτοια ευνοϊκή εντύπωση στον Χίτλερ και τους ακολούθους του που η ναζιστική Γερμανία κοίταζε στις Ηνωμένες Πολιτείες για φυλετική ηγεσία. Ο Χίτλερ έδειξε ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την πρόοδο της ευγονικής στις Ηνωμένες Πολιτείες. «Έχω μελετήσει με πολύ ενδιαφέρον τους νόμους διαφόρων αμερικανικών κρατών σχετικά με την πρόληψη της αναπαραγωγής από ανθρώπους των οποίων οι απόγονοι, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα είχαν καμία αξία ή θα ήταν επιβλαβείς στη φυλετική παρακαταθήκη.» Εντούτοις, οι προσπάθειες της ναζιστικής Γερμανίας για στείρωση ξεπέρασαν γρήγορα αυτές των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι εκτιμήσεις του συνολικού αριθμού Γερμανών που στειρώθηκαν εξαιτίας της δράσης των Ναζί κυμαίνεται από 300.000 έως 400.000.

Οι Γερμανοί εντυπωσιάστηκαν επίσης από τους νόμους της Αμερικής για τη μετανάστευση, οι οποίοι εσώκλεισαν τους ανθρώπους με κληρονομικές ασθένειες και περιόρισαν τους ανθρώπους από τις μη σκανδιναβικές χώρες. Το 1934 ο Γερμανός φυλετικός ανθρωπολόγος Hans F. K. Gunther είπε σε ένα ακροατήριο στο πανεπιστήμιο του Μονάχου ότι οι αμερικανικοί νόμοι μετανάστευσης πρέπει να χρησιμοποιηθούν ως οδηγία και έμπνευση για τη ναζιστική Γερμανία. Οι Γερμανοί φυλετικοί επιστήμονες θαύμασαν επίσης τους αμερικανικούς νόμους διαχωρισμού και διασταύρωσης. Στην πραγματικότητα, οι ναζιστές θεωρητικοί παραπονέθηκαν ότι οι γερμανικές φυλετικές πολιτικές βρίσκονταν πίσω από αυτές της Αμερικής, επισημαίνοντας ότι σε ορισμένες νότιες πολιτείες ένα πρόσωπο με 1/32 μαύρης καταγωγής ήταν νόμιμα μαύρο, ενώ στη Γερμανία, εάν κάποιος ήταν κατά 1/8 Εβραίος ή σε πολλές περιπτώσεις 1/4 Εβραίος, αυτό το πρόσωπο θεωρούταν νόμιμα Άριος.

Οι Αμερικανοί ήταν οι ισχυρότεροι ξένοι υποστηρικτές των ναζιστικών φυλετικών πολιτικών. Το 1934 η *Eugenic News* εξήγγειλε ότι «σε καμία χώρα του κόσμου είναι η ευγονική δεν είναι πιο ενεργή ως εφαρμοσμένη επιστήμη απ' ότι είναι στη Γερμανία» και εγκωμίασε το ναζιστικό νόμο στείρωσης ως μια ιστορική πρόοδο. Ομάδες Αμερικανών ανθρωπολόγων, ψυχολόγων, ψυχιάτρων και γενετησιολόγων επισκέφτηκαν τη ναζιστική Γερμανία όπου είχαν υψηλού επιπέδου συναντήσεις με ναζιστές ηγέτες και επιστήμονες και επισκέφτηκαν τα ιδρύματα φυλετικής υγιεινής, τα τμήματα

δημόσιας υγείας και τα δικαστήρια κληρονομικής υγείας. Όταν οι Αμερικανοί επέστρεψαν και έκαναν αναφορές σχετικά με τις επισκέψεις τους στα επαγγελματικά περιοδικά και τα ενημερωτικά δελτία, εγκωμίασαν το γερμανικό πρόγραμμα στείρωσης.

Όπως ο αμερικανός Charles Ντάβενπορτ, ο Χάινριχ Χίμλερ, αρχηγός των ναζιστικών SS και ένας βασικός αρχιτέκτονας της Τελικής Λύσης, άρχισε την εκπαίδευση του στην ευγονική με την αναπαραγωγή ζώων. Οι γεωργικές σπουδές και η εμπειρία του στην αναπαραγωγή κοτών τον έπεισαν ότι αφού όλα τα συμπεριφοριστικά χαρακτηριστικά είναι κληρονομικά, ο περισσότερο αποτελεσματικός τρόπος να διαμορφωθεί το μέλλον ενός πληθυσμού – ανθρώπινου ή άλλου – ήταν να καθιερώσει τα προγράμματα αναπαραγωγής που ευνοούσαν τον επιθυμητό και εξάλειφαν τον ανεπιθύμητο. Ο Χίμλερ ήταν σύντομα σε θέση να εφαρμόσει ευγονικές αρχές και μεθόδους στα ανθρώπινα πλάσματα με τέτοιο τρόπο που κανένας αμερικανικός ευγονιστής δεν μπόρεσε ποτέ.

Ο Rudolf Hoss, διοικητής του Άουσβιτς και ένας ακόμα ισχυρός υποστηρικτής της ευγονικής με παρελθόν στις καλλιέργειες, έγραψε στην αυτοβιογραφία του μετά από τον πόλεμο ότι το αρχικό σχέδιο για το Άουσβιτς ήταν να γίνει σε έναν κύριος σταθμός γεωργικής έρευνας. «Όλα τα είδη αναπαραγωγής επρόκειτο να συγκεντρωθούν εκεί.» Εντούτοις, το καλοκαίρι του 1941 ο Χίμλερ τον κάλεσε στο Βερολίνο για να τον ενημερώσει για τη μοιραία διαταγή της μαζικής εξολόθρευσης των Εβραίων της Ευρώπης, μια διαταγή που μετέτρεψε σύντομα το Άουσβιτς στο «μεγαλύτερο ανθρώπινο σφαγείο που γνώρισε ποτέ η ιστορία». Μέχρι το καλοκαίρι του 1942 το Άουσβιτς ήταν ένα απέραντο, πλήρων υπηρεσιών κέντρο για τη βελτίωση των πληθυσμών ανθρώπων και ζώων, που ολοκληρωνόταν με τα κέντρα αναπαραγωγής και το στρατόπεδο εξόντωσης Μπίρκεναου για την επιλεκτική εξόντωση Εβραίων, τσιγγάνων και άλλων «υπανθρώπων». Η γερμανική καμπάνια ευγονικής μπήκε σε μια νέα, θανάσιμη φάση το 1939 όταν ο Χίτλερ εξέδωσε μια μυστική εντολή για τη συστηματική δολοφονία διανοητικά καθυστερημένων, συναισθηματικά διαταραγμένων και φυσικά ασθενικών Γερμανών που αποτελούσαν ντροπή στο μύθο της Άριας υπεροχής.

Όταν τα «ελαττωματικά» παιδιά ταυτοποιήθηκαν και μπήκαν σε ιδρύματα, οι γιατροί και οι νοσοκόμες είτε τους λιμοκτονούσαν, είτε τους έδιναν θανατηφόρες δόσεις λούμιναλ (ένα ηρεμιστικό), βερονάλης (χάπια ύπνου), μορφίνης, είτε σκοπολαμίνης. Το πρόγραμμα «ευθανασίας» – που ονομάστηκε Λειτουργία Τ4, ή απλά Τ4 – μετέφερε ενήλικους σε ειδικά φονικά κέντρα εξοπλισμένα με θαλάμους αερίων. Το Τ4 σκότωσε μεταξύ 70.000 και 90.000 Γερμανών πριν σταματήσει επίσημα τον Αύγουστο του 1941. Το 1942, λίγο μετά αφότου οι Γερμανοί ψυχίατροι έστειλαν τον τελευταίο από τους ασθενείς τους στους θαλάμους αερίων, το *Journal of the American Psychiatric Association* δημοσίευσε ένα άρθρο που απαίτησε τη δολοφονία των καθυστερημένων παιδιών («των λαθών της φύσης»).

Η αναπαραγωγή και η επιλεκτική θανάτωση ζώων που ήταν στο κέντρο της αμερικανικής και γερμανικής ευγονικής παρήγαγαν έναν αριθμό βασικού προσωπικού Τ4, συμπεριλαμβανομένων αυτών που εστάλησαν στην Πολωνία για να διευθύνουν τα στρατόπεδα θανάτου. Ο Victor Brack, αρχιδιευθυντής του Τ4, είχε δίπλωμα στη γεωργία από το τεχνικό πανεπιστήμιο του Μονάχου, ενώ ο Hans Hefelmann, που διεύθυνε το γραφείο που συντόνιζε τη δολοφονία των ανάπηρων παιδιών, είχε διδακτορικό στα γεωργικά οικονομικά. Πριν περάσει περισσότερα από δύο χρόνια στο κέντρο ευθανασίας Hartheim στην Αυστρία, ο Bruno Bruckner είχε εργαστεί ως θυρωρός σε ένα σφαγείο στο Linz. Ο Willi Mentz, ένας ιδιαίτερα σαδιστικός φρουρός στην Τρεμπλίνκα, ήταν υπεύθυνος για τις αγελάδες και τα γουρούνια σε δύο κέντρα θανάτου Τ4, το Grafeneck και το Hadamar. Ο τελευταίος διοικητής της Τρεμπλίνκα, ο Kurt Franz, εκπαιδεύτηκε με έναν αρχιχασάπη πριν καταταγεί το SS. Ο Karl Frenzel, που εργάστηκε ως θερμαστής στο Hadamar πριν τον στείλουν στο στρατόπεδο

εξόντωσης Sobibor, ήταν επίσης χασάπης. Για το γερμανικό προσωπικό που εστάλη στην Πολωνία για να εξολοθρεύσει Εβραίους, η εμπειρία στην εκμετάλλευση και τη σφαγή ζώων αποδείχθηκε άριστη κατάρτιση.

Η εκμετάλλευση και η σφαγή ζώων παρέχουν το προηγούμενο για τη μαζική δολοφονία ανθρώπων και τη καθιστούν πιθανότερη επειδή μας ρυθμίζει να συγκρατούμε το ενσυναίσθημά μας, τον οίκτο και το σεβασμό προς άλλους που είναι διαφορετικοί. Ο Isaac Bashevis Singer έγραψε, «Απέχει μόνο ένα μικρό βήμα η δολοφονία των ζώων από τη δημιουργία θαλάμων αερίων α λα Χίτλερ». Πράγματι έτσι είναι. Σχεδόν την ίδια εποχή ο Γερμανός Εβραίος φιλόσοφος Θίοντορ Αντόρνο έκανε μια παρόμοια τοποθέτηση: «Το Άουσβιτς ξεκινάει όποτε κάποιος κοιτάζει ένα σφαγείο και σκέφτεται: είναι μόνο ζώα».

Πράγματι έτσι ξεκινάει.

Αρχικό κείμενο: Animals, Slavery and the Holocaust